

PIRTA SARIN

ROSKAA
RÖTÖKSIÄ
RAKKAUTTA

Copyright: 2025 Pirta Sarin
Kustantaja: Pirta Sarin
Kirjapaino: Libri plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-69828-1-6

PIRTA SARIN

ROSKAA
RÖTÖKSIÄ
RAKKAUTTA

Rakkiromaani

Luku 1

Syksy 2023

Kun isä oli kiivennyt keittiötikkaille kurkottaakseen tavararöykkiön päältä muovilaatikkoa, hän horjahti alas selälleen irtopatterin päälle. Patteri kaatui isän painosta. Pää kolahti lattialle vuosikausiksi unohtuneeseen auton akkuun. Isä kuuli paukahduksen ja päälle kilisevät kukkakuvioiset posliinilautaset. Perässä tyhjentynyt muovilaatikko kopsahti kipeästi otsaan. Isä yritti huutaa, mutta ääntä ei tullut. Sitten ei enää sattunut mistään, vaan tuli levollinen lämpö joka puolelle kehoa ja silmissä välähti rakkaan vaimovainajan kasvot. Sitten kaikki näkymä musteni, eikä ollut enää tietoisuutta.

Tero touhuili pihassa. Lähinnä hän vaan kuljeskeli ja katseli romukasojaan miettien mistä aloittaisi lajittelun ja korjaamisen. Hän ei osannut päättää, mikä olisi kiireellisempi, joten hän siirteli tavaroita eri paikkoihin. Ruostuneita pakoputkia oli kertynyt parin metrin korkuinen röykkiö. Tero

sai siitä hienon idean. Hän tekisi taideteoksen. Hitsailisi putkia yhteen sommitellen ja niistä muodostuisi upea nähtävyys vaikka päiväkodin pihalle. Hänellä oli jossain hitsausvälineet, mutta oli vaikeaa muistaa missä, koska tavaraa oli kertynyt suuriin kasoihin ja niitten siirtämisessä olisi kova työ. Tuumaillessaan projektia, Tero kuuli sisältä talosta paukahduksen ja sirpaleiden helinää ja ihmetteli mitä se isä siellä touhuilee. Koirat tarhassa alkoivat haukkua ja Tero ryntäsi taloon katsomaan.

Tero tuli eteiseen, siirteli tavaroita tieltään ja näki isän olohuoneen ovelta lattialla makaamassa. Verta oli isän poskella ja takaraivosta valui akun päälle mustaa paksua verta. Lautasten sirpaleita oli isän ympärillä ja samaan sarjaan kuuluva teekannu nokka irronneena rinnan päällä. Tero näki, että isä hengittää, koska kannu huojui siinä epätasaisella alustalla hengityksen tahtiin. Tero soitti ambulanssin ja juoksi avaamaan pihaportin. Ensiapuhuoltajien oli työlästä siirtää isä paareille, koska tavararöykkiöt estivät vapaan toiminnan. Tero selitti, että pitäisi varmaan siivota.

Isä vietiin sairaalaan ja Tero sai puhelinnumeron, johon hän voisi soittaa kuulumiset isän kohtalosta. Teroa kylmäsi ajatus, jos isä kuolisi. Ei hän tulisi toimeen ilman isää, joka tuo ruuan pöytään ja maksaa talon menot. Teron kelapäivärahat menevät koirien ruokaan ja autoon. Koirat ovat hänelle kaikki kaikessa ja koska isot rakit syövät paljon, se maksaa ja vielä pitää huolehtia lääkärit ja Datsun 100A, jonka tankki pitää täyttää ja korjauksia suorittaa ja ne järjettömät vakuutukset. Mutta hän tarvitsi autoa. Kenelläkään muulla ei ollut murtokoplassa autoa. Hän oli lupautunut vain kuskiksi, hän ei halunnut ryöstää, mutta palkkioksi oli tullut kaikenlaista tavaraa ryöstökeikoilta ihan väkisin. Joskus Pörhis, koplan

pomo, antoi jopa rahaa, siksi kannatti pitää auto. Isän ajokorttikin voimassa, sillä muut olivat menettäneet ajolupansa jo sataan kertaan. Puhumattakaan koplan autoista, joissa ei koskaan oltu vakuutuksia maksettu ja omistussuhteetkin olivat epämääräisiä.

Tero katseli pihassa rättiautotallia. Siellä ei tietenkään ollut Datsun, vaan se oli täynnä enemmän tai vähemmän ruostuneita liesiä, pesukoneita, mikrouuneja, tietokoneita, televisioita nauhureita, repaleinen haitari, kanneton, melko rämä flyygeli, erilaista romuttunutta elektroniikkaa, vanha jaloillaan seisova hiustenkuivain, autojen varaosia, vanhoja auton renkaita, rikkiäisiä polkupyöriä. Toiset tavarat olivat ryöstöpalkkioita, kun taas toiset oli tuotu korjattavaksi joskus vuosia sitten, mutta Tero ei ollut ehtinyt tai paremminkin ei hän ollut ryhtynyt toimeen. Siellä oli kaikkea maan ja taivaan väliltä. Epäkuntoisia ja ruosteisia. Vanhoja rikkiäisiä huonekalujen osia, kosteuden vaurioittamia vaatteita ja patjoja. Talli oli kuitenkin Teron tavarataivas. Hän voisi aloittaa vaikka tuosta ruohonleikkurista, mutta kun hän nykäisi narusta, se katkesi. Se oli niin turhauttavaa, että Tero sulki rättitallin ovivetoketjun ja lähti sulkemaan porttia, kun samassa poliisiauto kaarsi talon eteen kadun laidalle. Teron kasvot valahtivat löysäksi ja tuntui, kuin veri olisi paennut päästä jalkoihin asti. Jalat tärisivät ja katse sumeni, sylkeä erittyi iso klomppi, joka oli syljettävä pois. Hän pyyhki kämmenselällään räkää ruskeisiin teryleenihousuihinsa, jotka olivat jo ennestään rasvassa ja öljyssä ja ikäänkuin suorastaan seisoivat itsekseen Teron jalassa. Kaksi poliisia tuli portista ja tervehtivät näyttäen henkilökorttejaan. Tero pyyhki paksusankaisia pullopohjasilmälasejaan ruskearuudulliseen flanellipaitansa helmaan, jotta näkisi paremmin korteissa olevat poliisilaitoksen miekat.

-Onko isä hengissä? Tero kysyi heti, koska minkä muun takia poliisit olisivat tulleet.

-Olet varmaan Tero Luomanen.

-Juu... miten isä?

-Hänet vietiin leikkaukseen, emme pysty kertomaan enempää tässä vaiheessa... mutta lähinnä tulimme siksi, koska haluamme nähdä paikan missä isänne loukkaantui. Ensiavun mielestä tilanne oli epämääräinen. Toivottavasti ette ole siirtänyt mitään todistusaineistoa.

-Mää jo pelästyin, että isä... ai jaa mitä todistusaineistoa? Tonne se oli kaatunut, Tero sanoi ja osoitti poliisit sisälle. -Enkä ole siivonnut mitään, tarttis varmaan, juu. Hyvä kun isä... Tero oli sanomassa.

Mustapartainen tanakka poliisi meni ensimmäisenä eteiseen ja pani vaistomaisesti kätensä nenän suojaksi, sen verran tunkkainen haju tulvahti vastaan ja samea ilma sokaisi näkyvyyttä. Nuorempi vaalea hiuksinen, pitkäjalkainen poliisi meni perässä ja haukkoi henkeään.

-Tässä on se paikka, Tero osoitti sormellaan akkua. -Isä oli varmaan mennyt keittiötikkaille ottamaan kasan päältä muovilaatikkaa. Keittiötikkaiden kuuluisi olla keittiössä...

-Missä olitte silloin, kun isänne kaatui? pitkäjalkainen keskeytti.

-Pihassa. Lajittelin tavaroita ja kuulin sisältä kolinaa, menin katsomaan ja siellä se makasi pitkin pituuttaan. Soitin heti ambulanssin.

Poliisit katsoivat toisiaan ja molempien silmät olivat laajentuneet äärimmilleen. Ei ehkä tapaturman vuoksi, vaan rökkiökasojen vuoksi. Mustapartainen valokuvasi tapahtumapaikkaa, sekä tietysti rökkiökasoja, jotka olivat yli metrin korkuisia. Keskellä huonetta meni käytävä, joka johdatti

sohvalle ja sitä vastapäätä olevalle televisiopöydälle. Televisio oli iso, jonka ruutu oli harmaan samea likaläikistä, mutta ehkä kuitenkin jotenkin kunnossa oleva, koska sille oli annettu tilaa. Rojukasoissa oli kellastuneita sanomalehtiä, pahvilaatikoita, vaatteita, juomatölkkejä, pehmoleluja, kattiloita ja suunnaton määrä kaikkea erilaista sälää järkyttävässä epäjärjestyksessä likaisina ja voisiko jopa sanoa, saastaisina. Katonrajassa paksut hämähäkinseitit ja kattolampusta roikkui liimapaperi täynnä karpästen raatoja. Makuuhuoneissa sängyt täynnä tavaraa ja vessaan ei edes uskaltanut katsoa. Siellä täällä vilisteli jotain ötököitä ja hiirenpapanoita kieri pitkin lattioita, mutta keittiö oli olosuhteisiin nähden melko siisti. Tero selitti, että astianpesukone, hella ja jääkaappi olivat uusia ja isä tykkäsi tehdä ruokaa. Äiti oli aina pitänyt kodin siistinä ja toivoi, että isä sitten siistisi, kun häntä ei enää ole. Ja kun syöpä sitten vei äidin, asiat eivät vaan sujuneet entiseen malliin ja jossain vaiheessa kaikki riistäytyi käsistä. Tero haki lohtua tavaroista ja varasteli kaupoista pikkutavaroita, joita hän ei edes välttämättä tarvinnut. Isä syventyi television äärelle, eikä enää välittänyt ympäristöstä. Mutta ruokaa oli tehtävä ja siinä hän onnistui joka kerta.

Mustapartainen kurkkasi vielä vessaan ja hämmästyi, kun se näytti ihan siedettävältä, mitä nyt tavaraa oli sinnekin kasautunut työkaluista kirjoihin ja astioista mattoihin ja kaikkea muuta siltä väliltä, mutta suihkukaappi oli vapaa, vaikka sen lasiseinät likaisenharmaat.

-Nyt selitän, pitkäjalkainen sanoo Terolle painokkaasti. -Ensihoitajat halusivat meidän tulla katsomaan tänne, koska kotinne on hengenvaarallinen asua. Pitäisi siivota. Kauanko tämä on ollut tässä kunnossa ja mikä täällä haisee?

-En mää haista mitään kummallista. Tero sanoo hämillään ja levittää käsiään. Samassa soi puhelin. Tero ei aio

vastata, koska pelkää pahinta, mutta poliisit käskivät vastaamaan.

-Luumane! Tero vastaa ja laittaa poliisin kehotuksesta kaiuttimen päälle.

-Tero Luomanen siis... Tämä on Satasairaala, kirurgi Tuovio. Isänne on leikattu ja viety teholle. Huomenna voitte tulla katsomaan osastolle, luulen, että hän pääsee jo pois teholta huomiseksi. Onko kysyttävää?

-Mää vaa siitä isästä, että se selviää. Tero niiskuttaa ja silmälasit huurtuvat.

-Ensimmäinen vuorokausi on yleensä suuntaa antava, siksi nyt tarkkailussa teholla. Hän on hereillä. Pään haavat pinnallisia, ommeltu, mutta selkärankaan on tehty operaatio. Voitte soittaa milloin vain viimeisimpiä tietoja hoitajilta ja me voimme keskustella sitten paremmin, kun näemme.

-On se varmaan parempi, Tero nyökkää puhelimelle.
-Tulen sitten huomenna, terveisiä isälle.

Tero nostaa nokattoman teekannun lattialta. -Tämä on hieno kannu ja nokan voi liimata.

-Totta, huokaisee mustapartainen turhautuneena. -Kyllä, kyllä, sen voi liimata.

-Onneksi isänne on kuitenkin hengissä, pitkäjalkainen huomauttaa. -Sehän on nyt pääasia.

-Sitä on olemassa sellaista pikaliimaa, Tero sovittaa nokkaa paikoilleen. -Ei välttämättä huomaa ollenkaan, että on rikki ollutkaan.

-Niinpä... niinpä niin.

-Käyn huomenna hakemassa samalla kun käyn isää katsomassa.

-Kyllä, kyllä. mustapartainen tuumii siirrellen jalkojaan rauhattomasti. Hän katsoo huolestuneena Teroa ja miettii onko nyt kaikki muumit laaksossa ja onko isä samaa kaliberia.

Koulukiusattu, äidin piiskaama aikamiespoika Tero asuu isänsä kanssa pienessä omakotitalossa Porissa. Äidin kuoleman jälkeen talo on hamstrattu täyteen tavaraa, roskaa ja romuja. Isä vammautuu kaaoksessa ja Terosta tulee isänsä omaishoitaja. Isä ei tiedä, että Tero käyttää isänsä Datsunia öisin ryöstökoplan saaliin kuljetuksissa. Koirat ovat Teron terapeutit, joiden avulla Tero selviytyy päivistä. Koirapuistossa hän tapaa salaperäisen Mirjan, jonka elämä ei myöskään ole ollut helppoa. Voiko kaikesta enää selvitä, kun itsetunnot on nuijittu palasiksi. Tässä mustan huumorin täyttämässä tarinassa ja absurdeissa kohtauksissa kuljetaan Porissa, joka on todellinen. Kaikki muu tarina ja henkilöt ovat täysin fiktiota.

